

O umění, umělcích a hladové Pavlině

Román s veselým koncem. Napsal Karel Legor.

"Dobře. A Petřík s Boženkou veslí po padoucím mostě, který sám přes příkop s rachotem se spustil, branou, která sama se otvírala, do širokého nádvoří, kde nebylo živé duše, jenom tráva vyrůstala mezi dlážděním a veliké dráhoukamy zasazené do zdi hořely pestrobarevnými světly jako lucerny. A jak děti vesly, most sám se zvedl, brána se zavřela. Chvilí stáli oba, Petřík i Boženka, celí užaslí, ale měli hlad a proto zaklepalí na první dveře, které našli. Sotva zaklepal, dveře ihned se otevřely a byl tam vysoký sál, sloupky z mramoru, po stěnách zase lampičky z rubínů a smaragdů a na křišťálovém stole bylo prostřeno pro dva — zlaté talíře, lžičky, nože i vidličky, misy plné drahých jídel.

"Počkej! byly tam také švestkové knedlíky? Ty ze všeho jin nejráději."

"Byly tam — na zlaté mise sypané tvarohem, polité čerstvým máslem. Každá švestka měla pečku z diamantu —"

"Dobře!"

"I látko sladkého vína tam byly, ale ani člověka, ani živé duše. Petřík s Boženkou se ostýchali sednout na židle — a nebyly to židle jen tak z borového dříví, ale zlatými hřebíky pobité hedvábným potvěčením. Oba však měli veliký hlad a jídla voněla čerstvým máslem."

"To si myslím!" kývla Esmeralda hlavičkou a mlaskla jazykem.

"Když se po chuti najedli různých pamlsků," pokračoval Habaděj, "otevřela se za nimi mramorová stěna. Byla tam ložnice, postel ze samých měkkounkých medvědíků koží. Dětem se už oči zavíraly, byly tak unaveny dlouhou cestou! Klekly u postele, pomodlili se a odevzdali v ochranu boží ulehly, jak byly, v satech. Petřík objal Boženku a spaly hned, jak ulehly, jako když je do vody hodí. O půlnoci náhle přiletěl černokněžník, jenom patřil zakletý zámek, na ohnivém draku přiletěl, všechny zdi se otřásl, jak na nádvoří zastavil a děti se probudily ulekané k smrti. A černokněžník vešel do ložnice jako stín, sahá hubenými rukama po lůžku. "Kdo to spí na mé posteli?" zahřímá, "kdo se opovážil!" a po celém zámku v pustých síních rozlehla se ozvěna: "Kdo se opovážil?"

Ubohé děti padly na kolena, sepjaly ruce. "Kdo je tu?" křičel černokněžník.

"Odpusťte, možený pane!" jala se prosit Boženka, měla více odvahy nežli Petřík, ale jen se třásla hrůzou a zoubky jí drkotaly. — "Zbloudily jsme a přišly jsme sem — a — a —". Odvaha přešla, Boženka zavzlykala: "Smilujte se, pane černokněžníku a odpusťte nám!" Aby lépe viděl, černokněžník vyvolil ze zdi největší zářící drahokam a posvítil si na uděšené děti. Boženka se mu líbila, přejel jí prstem tvrdým a špičatým jako dráp po vlasech. "Dobře!" pravil po chvíli, "tebe ušetřím, udělám z tebe princeznu, budeš chodit v hedvábní, diamanty budeš nosit a bohatá budeš a šťastná. Nejhezčího prince z královské rodiny vyhledám ti za muže. Jsi spokojena?"

Boženka ani neuvažovala, ani snad nerozuměla, ale v úzkostech poslušně kývla hlavou. "A tohohle —" drápanem okázal černokněžník na Petříka, "toho ráno hodím ohnivému draku ke snídání, co s ním jného?"

Habaděj nějak nvlzl ve své pohádkě.

"Nu — a jak dále?" zeptala se netrpělivě Esmeralda.

"Nevím, jak dál!" přiznal se rozpačitě.

"Tedy ti to dopovím sama. Z Boženky hned v té chvíli, jak černokněžník pravil, byla princezna, opravdová princezna, měla hedvábné šaty a zláta a diamanty na sobě, že to sotva uměla. A hned pochopila, že je princeznou a že poroučel máže jako princezna. — Řekla černokněžníkovi, takhle si vysoka —" Esmeralda vypjala hlavičku — "Poslyš, ty starý, jsem-li já princezna, ať je Petřík mým panosem. Bude mi vlečku nosit! — to se rozumí, jako princezna

měla hned dlouhé šaty na místo krátkých dětských sukýnek. Černokněžník se zachechtal: "Co se ti zdá, maličká? K ničemu není ten Petřík, než aby si drak na něm pochutnal. Podívej se, jak je hloupý!" Ale Boženka dupla nožkou: "Jsem princeznou, nebo ne jsem?" — "Ale jási, děvčátko," ehlácholil ji, "vždyť jsem tak pravil a co já řeknu, musí být pravda."

"A tady poslouchej, co rozkazuje ti já, princezna: Petřík bude mým panosem, bude mi nosit vlečku a bude-li chtít, vezmu si ho za muže a udělám ho princem."

Esmeralda, maličká princezna, zasmála se vlastnímu dětskému výmyslu.

Habaděj mlčel. Po chvíli se otázel:

"A jak bylo dále?"

Rozložila se. "Hloupý jak by bylo! Co princezna chce, všechno musí být, jak ona rozkáže."

"A vzala si Boženka Petříka za muže?"

Pak dlouho mlčeli, pohádka nějak zůstala nedopověděna, nechtělo se jim už povídat. Na ohništi uhlasy posledních jiskry, ale nebe se rozjasnilo, z mlhy se probíral sinavý měsíček, polosoera se rozložilo v pustých polích. Nebylo však o nic veselější, než dříve. V lese pod borovicemi zůstaly černé stíny, jakoby číhaly. A strašily. Netopýř přeletěl okolo, daleko v lesích smutně zahouklo eosí — takový zvuk neuvěřitelný — snad sova, či co — Bůh ví! Esmeralda se zachvěla.

"Nebojíš se?" zajeptala.

"Čeho?" usmál se Habaděj. — "Strašidla přece nejsou."

"Jsem — nejsou, ale je smutno, a tak se mi zdá, že jsme tu jako v pohádce. Kdybys, Habaději, vylezl na strom, snad bys uviděl někde za lesem světýlko. Šli bychom za ním, šli spolu, až bychom přišli do ocarovaného zámku a já bych byla princeznou."

"A —?" Habaděj chtěl něco říci, ale hlas mu selhal.

Esmeralda chvíli přemýšlela, nhodla otázku. "Ano, zdá se mi, že si tě! Najednou se rozptule zasmála, vyskočila, zatleskala v ruky. "Uvidíš, že budu princeznou, já to vím, budu princeznou, přijedou pro mne ve zlatém kočáře budu mít hedvábní a diamanty. A pak si té vezmu, Habaději!" dořekla tiše. "Protože té mám ráda —" Bláhovému hochu až srdce na chvíli se zastavilo, taková sladká mdloba naň padla. Zavřel oči, na rtech ucítil lehounký polibek.

"Jdi spat!" princezna poručela. "Naši, Bůh ví, kdy se vrátí — k ránu až — znám to. Jdi spat!" A sama jako lasička vzkouzla pod plachtu. "Dobrou noc!" ještě zavolala.

Habaděj stál a chvěl se. V hoku, kde před chvílí hrálo jej přítulné dívčí tělo, na hrdle a na rameni, kde jej objímala Esmeralda měkkou paží, na prsou, kde spočívala její hlava, teď jej zastudil chladný dech noei. Nevěděl, co se s ním děje, jakoby čary naň padly, jakoby v kouzlech uvažl, nebyl schopen myšlenky, jenom v hlavě mu šumělo, a srdce, které dřív se zastavilo, teď divoce tloukl, až ve smutném nočním tichu slyšel jeho údery. Zapotácel se — došel k ohništi, rozhrábl popel, ani jiskřičky už tam nebylo. Tráva zvlhla rosou studlá, z lesa vál sychravý dech prosáklý stuchlinou. Roztřesen zimnicí bez myšlenky, potichu vešel do druhého vozu, nalezl svítlnu, ještě zbytek oleje byl v ní. Rozsvítil. Panosek se probudil, rozčepýřil se, zaskřehotal eosí mrzutě. Pavlína zasplýchala ve vodě a drápala se předníma nohama na okraj kádě. Hezká hlvička se objevila, moudré oči hleděly na Habaděje. Ale on nevěděl, neslyšel, jenom zimnice jím třásla a bylo mu tak mldo, taková sladká tíba nějaká mu padala na srdce. Zavřel oči. Zdálo se mu pořád, že sní krásný čarovný sen, a oči zavřel, aby se neprobudil. Na otepi sena, která tu byla schována, uleh. A jak uleh, slyšel papouška křičet: "Prince! prince! podívejte se: prince přišel! princezna si he vezme!" A voskový Napoleon zvedal výko své trů-

hly, aby se podíval. A Pavlína hřezla okraj dřevěné kádě — byl to zlozvyk, kterému ji nemohli odnaučit. Podívala se na Habaděje upřímně očima a povídala: "Princezna si té nevezme, nevěř. Ale já si té vezmu. Já, hladová Pavlína. Poplujeme spolu do severního moře, jsou tam křišťálové zámky pod vodou, tam budeme spolu žít a ty mne budeš mít rád, víd?" Chtl usnout, ale nemohl, pořád slyšel: "Princezna si té nevezme, panosek lže. Já si té vezmu, já hladová Pavlína!" Zákryl si kabátem hlavu.

IX.

Princepál s černým Hanybalem vrátili se až k ránu. V krémě vesnicích bylo veselo, Hanybal provozoval své kouzly a princepál v kartách vyhrál dvě zlatky, jenže to skončilo hádkou, když se prozradilo, že falešně hraje. A tak se vrátili oba mrzutí, ani neulehli, zapřahli hned. Na výhledné už se rozhořovalo slunéčko v mlhách.

Sotva Habaděj se probudil, hned skočil podívat se, co dělá Pavlína?

Vyzvěda hlavu, bezouknu hladkou hlavičku s moudrými očima. Zdálo se mu, že se naň usmívá. Pohladil ji. "Máš mne ráda, Pavlínko?" děl a zasmál se, když kývla hlavou. Hodil jí za to lektou rybičku, měli ji chť ještě dosti v zásobě, kněvi ve Lhotě jím je nachytali. Chtl se mu objímat a líbat celý svět, vždyť bylo na světě tak krásně! Srdce se mu chvělo bláhem, ani nevěděl jasně proč. První noci strašivá jej vzpomínka na domov, jak asi otcím zuří a maminka plače, ale všechno již teď zmizelo. Neměl již domova. Bá se jen, aby ho nestihali, nenalezli, neodvedli zpět, a byl povděčen princepálovi, že volil cestu neškodnější zapadlým krajem.

Také dnes vyhnuli se široké silnici, na kterou po ránu přijeli, a dali se úvozem do lesů. Ale sotva ujeli asi jednu míli, na kamenité cestě v hlubokých výmolech rozbořila se obě zadní kola a velkého vozu. Bylo to v pustině mezi roztroušenými smutnými borky, mezi pastvinami s hromádkami seshiraného kamení a s chomáči bodláků v zaolnté trávě. Nikde kolem ani stopy po nějaké vesnici, po nějakém lidském obydlí, nikde ani koiu se neokázal ani na suchopáru vedle cesty nebylo stop, že by snad dobytek se tu pásal. Jenom kavy a havraní skřehotali.

Princepál s Hanybalem obeházeli vůz, prohlíželi kola a kleli. Konečně šli hledat nějakou ves, kočáře, koláře. Někde daleko našli, co hledali, vrátili se za hodinu asi, kola s nápravou vysmekli a někde po mezích kotáleli. Mrzutí objevili se zas po dlouhé době, až k polednímu, stejnou cestou po mezích a přes palouky přišli bez kol, mrzutí, protože mistři řemeslníci uznali, že na správu třeba aspoň celého dne nejméně.

Bylo jasno a ticho, slunéčko chvilami skřivalo se v oblacích, havraní poletovali po pastvinách. Člověka vidět nebylo, ani oráče v polích, ani hajného v lesa. Koně se pásli spokojeně, Lucka docela časem poskočila a zlomyslně koušela Šemíka do krku. Čudák starý jen hlavou zatřepal, jakoby řekl: "Dej pokoj! nemáš rozum, bláznivá!"

Esmeralda sedla na oji jen tak v košili, ve spodničce a bosa spravovala eosí na svém svátečním žívátku, skléněle perle přisílala a bzučela si písničku nějakou. Habaděj díval se na ni. Vykonal, co měl nařizeno, koně vyfebeleoval (nebyla s Luckou snadná práce, kopala a koušala), Pavlíně nanosil čerstvé vody, nakrmil ji chlebem a nějakou rybičkou, papouškoví hodil hrstku rýže, a pak nalámala v lese suchého kletí a rozdělal obej jen tak sobě pro radost. Viděl rád, jak moudrý průhledný dým se zvedá v lehounkých kotoněch na kraji lesa, na větvě se věší v tichém vzduchu. Čekal, ohlédně-li se maličká princezna, zavolá-li ho. Ne. Měla patrně mnoho práce.

Obědváli společně, jídla měli dost a dost i veliká láhev tu byla, ze které princepál s Hanybalem svorně popíjeli. A princepál si líboval: "Ještě že ve Lhotě byli střední lidé, kteří rozumějí umění. Na dva na tři dní máme o živobytí postaráno. Mohlo být nám hůře při téhle neohodě že v poušti, co bychom si tu byli počali bez potraviny? — Je vidět, že Pánbůh má rád nás umělce!"

Hanybal jedl a jedl plnými ú-

sty, neuhvil. Esmeralda vybírala nejlepší kousky drobnými prsty jako mlsná kočička, nikdo jí neokřikl, byla to právo princezny. Po obědě princepál s Hanybalem ulehli si na měkkém mechu, na sluníčku. Ruce pod hlavou usmíli klidně z hluboka oddechující. Idylla pro básníka!

Habaděj vymyl hrnce a misy. Esmeralda ještě eosí opravovala na žívátku, navlékala perličky na hedvábnou nit. Ještě se podíval starostlivý Habaděj, kde jsou koně, aby se nezatoulali, přihnál je blíž. A sedl k ohni. Vzpomínal na čerejší večer, jak bylo krásně! A novou pohádku vymýšlel, kdyby snad Esmeraldě zachtl se dnes opět poslouchat —

"Pojď sem!" zavolala naň. Šel poslušně. "Upadly mi dvě perličky, najdi je!" Klekl a hledal v trávě pod jejím nožkama. Našel šťastně, podával jí trpytívé perličky, drobné jako písková zrnka, na dlaní s vítězným úsměvem. — Vzala perličky, navlékla na ně a jakoby si teprve teď povšimla, že dosud klečí před ní na kolenu, podala mu ruku.

"Polib — panoší!" Chytl ruku a líbal. "Dost!" řekla přísně. Zmatek nevěděl, co dělat, vstával se mu nechtělo od jejích nožek.

"Co koukáš?" ptala se nevrle překusující nit.

"Máš hezké nožky, Esmeraldo!" zajeptal a začervenal se vidá, že něco hloupého řekl. Políbila na své bosé nožky a stáhla je pod sukýnku. Myslí, že se rozhlavná. — Nehněvala se, jen kývla hlavou.

"Vstaň, princezna dovoli!" pravila milostivě. "A povídej mi něco. Třeba o sobě. Ale něco, co by mne zajímalo!"

Dlouho nevěděl, co a jak, ale pomáhal mu, vypyčovala se a pomalíčku vyprávěl jí upřímně o svých osudech, o domově, o rodičích. Spravovala dále žívutek, majje kolem hrdla nitě plné navléknutých perliček jako pravá princezna. S úsměvem řekla: "Stýská se ti po domově? po tom starém domě, kde jsi se narodil? Nevím, jak já bych zvykla pod střechou, pod stropem. Narodila jsem se — maminka mi to povídala — na jaře v jakémsi krásném údolí mezi horami. Maminka už nepamatovala, kde to bylo, ale v paměti docela jasně uchovala celý ten kraj — popisovala mne jej často — zapadlé údolí s bílou zaprášenou silnicí nad potokem, žulové patníky kolem ní, olše u splavu, zelené louky, lesy a skály, starý hrád. A pak mě vozili po světě s místa na místo po Čechách, po Moravě, v Dolních Rakousích a v Uhrách jsme byli a ve Strycku. Co je to domov? nevím. Pro mne je domovem tohleto!" okázala přes rameno na vůz pod rozbitou plachtou. "Ale jednou po řídím si domov, opravdový domov, stříbrný zámek!"

Habaděj rozpačitě dotýkal se prstem navlečených perliček. — "Cheš-li," pravil báživě, "budu ti povídat novou pohádku o stříbrném zámku."

Zavřela hlavičkou. "Nač to nečehe se mi dnes pohádky a můj stříbrný zámek není z pohádky. Budu ho mít — uvidíš!"

Zklamán na dlouho se omléval a když Esmeralda dávno myslila na něco jiného, on ještě byl u toho stříbrného zámku.

"A vezmeš si mne?" zajeptal.

Podívala se naň, od hlavy až k patám jej přeměřila čtveračivým pohledem, zasmála se mu do očí snivých, dětsky upřímných. "Vezmu si té, ano! Pamatuji, že jsem to řekla. Já, princezna Esmeralda!" Zvedla spravený žívutek a prohlížela jej proti slunci, nenlí ve spuchřelé látce někde díra, kterou by bylo třeba ještě zašít. A při tom se jí nit s perličkami přestřela — rozspaly se.

"Seber je, Habaději!" Sehnul se a ve trávě u jejích nožek hledal, a maličká princezna bílými prsty čerehrala mu dlouhé vlasy a tahala za ně směje se nerozumně.

K večeru teprve probudil se princepál s Hanybalem. Chvilí nemajíce nic lepšího na práci kleli a hubovali. I karty hráli o miliony — spolu vždycky hráli o miliony, o krejčary báli se hrát, aby jeden druhého neosidil. Znali se. Princepál prohrál dvacet milionů — zapsal pečlivě svých dluh na bílou kuru břizy, která stála na kraji lesa.

"Dobře, Hanybale, máš těch dvacet milionů u mne — jako bys je měl v kapse. To víš, já platím správně své čestné dluhy — jen

přijď, dostaneš!"

Hanybal se hoře zašklebil.

Pak večereli. A třeba princepál si líboval, že máji zásob dost a dost, přece okřikl Hanybala, který nějak se nemohl dosytit a žádal, aby se přineslo ještě něco na stůl.

"Dost už, mouřenine, musíme pamatovat na zadní kola!" prohodil obyčkoná přípověď.

A bezděčná vzpomínka na rozbořená kola u vozu docela zkazila náladu. Také se k večeru obloha zmlhla mračny a bylo nevidno. Sychravo, Esmeralda brzo odešla pod plachtu. Princepál huboval, že člověk v té poušti tady ani živé duše nevidí a do vsi že je hodina cesty a ještě tam žádné pořádné hospody není. Upravil si jako sysele donpě pod vozem. O Habaděje nikdo se nestaral. Postál chvíli, hodnou chvíli čekaje, zdali Esmeralda jako večera jej nezavoleá, ale nedočkal se a konečně všecek přestýdl ulehil se do musea k Pavlíně, k papouškoví, k mrtvému Napoleonovi a k triehynám.

Hanybal nechtělo se jaksí spat, seděl u ohně, topil a vařil eosí. Druhého dne z rána marně jej budili, Hanybal usnul vedle vyshlého ohně bez překryvky rozhalen na zrosené trávě a neprobudil se, nevstal, ačkoli jej princepál rozouřil do hoků nelidsky kopal. Hanybal jen hučel eosí nesrozumitelně, patrně po mouřenínku.

Vydali se tedy princepál s Habadějem přes palouky a po mezích do vzdálené vsi pro spravená kola. Ale vrátili se po polednách s nezdařem — kola nebyla ještě hotova.

Když se blížili k vozům, viděl sloup šedého dýmu zvedat se k obloze.

"Čertův chlap!" huboval princepál a přidál do kroku. "Vaří o béd — a sní nám všechno! že nám sní všechno!" (Řekl vlastně: sežere) rachte mu prominout!) Jakoby tušili zkázu, oba se rozběhli nejkratším směrem přes pole, přes palouky. A co uviděli, když došli k vozům, bylo strašlivým překvapením. Habaděj hrůzou se otřásl, princepál zesinal vztekem — ale oba na chvíli otměli.

Veliký vůz s Pavlínou a s raritami (stál opřen horovým spalkelem na místě zadních kol) byl otevířen dokořán, papoušek zuřivě křičel a Pavlína patrně hladem utýraná vyhoupla se nějak přes okraj dřevěné kádě a teď ležela na podlaze u dveří a žalostně štěkala. Snad i pádem s výšky potlučena byla. A hůře! U druhého vozu stál rozkořen Hanybal, ohyd z černocho, prostovlasý, v kazajce rozhalené, vztekle skřipaje zuby, odporný, patrně opilý. Za obě ruce uchvátiv Esmeraldu snažil se stáhnout ji s vozu, obejmout, zmocnit se jí. "Hlasem ne lidským, ale spíše zvířecím vytím vyrazel jednotlivá slova s přisěrným smíchem: "Maličká — moji budeš! mám tě rád — musíš být mou! Kopej, kousej, nebo nekousej, moji budeš!"

Zápas dle všeho trval už delší dobu, maličká princezna zemlela, strašlivě fledá, nekřičela o pomoc, jen zoufale se bránila, škraňala, kopala odražeje zběsile útočnicka.

"Zpátky, padouchu, je-li ti život milý!" vykřikl princepál nezapomínaje ani ve hrozně té chvíli s uměleckým pathosem vyslovit svoji hrůzu. Hanybal se neohlédl — už slabounké štíhlé tělo neohláho dřevátka objal a stiskl strašlivou paží. Maličká umdlěla. Princepál v tom skočil, prsty se svíel mouřenínovou hrdlo, nehty mu začal do masa až krev vytryskla po černé koži. Ale dravec nepustil korist, jenom jednou rukou odhodil rozouřeného ote, děsnou ranou ohromné písti srazil ho k zemi. Napolo omráčen, bolestí a vztekem chroptě křičel princepál: "Habaději, zabij ho!"

Habaděj slyšel, ale hrůzou schválně stál a chvěl se po celém těle, rukou nemohl huout, nemohl pokročit, jenom slzy se mu nahrnuly do očí a jediný žalostný výkřik se vydral z prsou sevřených úzkostí: "Esmeraldo! Esmeraldo!" Snad tento výkřik jí probudil, — v okamžiku, kdy opílec netuš s vítězým echeotem zvedal ji v náručí, náhle se zakousla mu jako lasička ostrými zoubky do tváře. Zaječel bolestí, překvapen zavravoral a v té chvíli vysmekla se mu a nechávaje pouze v jeho spárech kusy roztržené sukýnky, unikla skokem do vozu pod plachtu. Hanybal ořval rukama zraněnou tvář. Byl strašli-

vý. Tělo strhaných očí svítilo přisěrně v černé omalovaném obličejí, oddechoval ztěkka sám už zuaven zápasem a rozvášněn až do zběsilosti. Vyčívající dolejší čelist s vlečmi zuby vztekle se třásla.

Habaděj trochu se vzpamatoval vida, že Esmeralda vyprostila se z drápu zuřivce. Princepál zvedaje se a ohmatávaje polmnožením žebra křičel: "Aeh, ty lotře bídný! zaplatíš mi, krvavě zaplatíš, jako že jsem Karel Sembera, princepál! Před soud lidský a božský tě poženu, nešlechetače! Žes ty, padouchu, vyloupil všechny zásoby, nenasytný? Že's vypil víno? Že's vyčehal i láhev, kterou jsem pro sebe sechoval?"

Hanybal přežvykoval eosí za mračem, koulel očima, měl vzo rovitě. Princepál uhořel: za půl dne, nežli z nezdařených výprav se vrátili, černoch sněd všechno, všechno vyslídl, ať bylo ukryto kdekoliv, okurky, zelí, máslo, hrách, kus vepřového masa, brambory, ztvrdlý chléb, konečně i rybičky pro Pavlínu určené si upekli, na ohi upražil lukurčici a všechno pohtil pomlaskávaje a zapíjel kvselým vínem, do kterého lil rum. Esmeralda chtěla mu brániti, křičela, od nenasytných út m trhala sousta, ale nedbal — sotva po ní zamžoural očima usmívaje se bláhem, že jednou dosyta se uáji. Tvář e a rty leskly se mu osmáčkem, oči mu vylézaly z důlků a tělo, kostnaté tělo surového sláka pomalu se zakulatilo, spouston pohlecné potraviny a nápojů.

"Co děláš, co děláš?" křičela užaslá Esmeralda, "počkej, dostaneš, až tatínek se vrátí!"

"Mlč!" řekl jí klidně přežvykuje, "i na tebe dojde, maličká, jen co dojm, i na tebe dojde!" a zamžoural hrozivěma očima, až Esmeralda se zachvěla neblahou předtuchou. Ohlížela se marně do pastvin a do polí, vrátili se už princepál s Habadějem. A kdyby aspoň člověk nějaký se tu ukázal — hrozno bylo s tímto černým netvorem o samotě.

Když Hanybal sněd a vypil, co mohl, otřel mastné rty dlaní a ještě ehroupage poslední hrst upražené kukurice, vstal, rozkořel se a rozpjav náruč jako medvěď s přisěrným úsměvem zabručel: "A teď po dobrém ohléd si vezmu tebe, bezoučku křepličko! Pojď sem! Neboj se! Dej mi hubičku!"

"Opováž se na mne sáhnout, čerte černý!" křičela zlostně dupaje nožkou. Opovážil se, nestoupil, nepolekal se. Chytl ji.

"Ale, ale, maličká! marně se bráníš! nač to? buď hodná!" smál se. Škrabala, kopala. —

A tu konečně vrátil se princepál s Habadějem.

"Běž, Habaději!" volal princepál, "běž do vesnice, přiveď sedláky, ať přijdou s vidlemi a s podávy, kam! Přiveď zandarmy! kde koho najdeš! Svázeme toho pohana mohamedánského, do nejhluššího vězení dám jej uvrhnout, jako chladný mrtvol na šibenici houpat se bude! Běž, Habaději!"

Habaděj bezděky poslušen rozkazu pohnul se.

"Ani krok!" — zahřímá mouřenín. "Kdo se hne, je synem smrti!" Z kapsy vytáhl starou bambitku, rezavou, kterou princepál vozil k obraně proti zlodějům a loupežníkům, ale nikdy ještě jí neupotřebil. Natáhl kohoutek, namířil. "Ani krok!" Nevědomky napodobil svého mistra hrdinským tónem.

"Jen běž, Habaději!" zachechtal se princepál, zapominaje na bolest. "Není nabitá! neboj se! jen běž!"

Mouřenín však chytl bambitku za rezavou hlavu a naráhl ruku: "Pohneš-li se, hlavu ti roztříštím jako liskový ořech!" Habaděj se jenom příkřil. Princepálovi přešel smích — přece, trochu nejistě, pokusil se zachránit svoji autoritu.

"Pravím ti, Hanybale, lotře, odlož tu vražednou zbraň! Pamatuji, čím jsi byl, nežli jsem z tebe nmléce vychoval? Na silnici jsem tě nalezl otraného, kamení na hromádec jsi tloukl a hle, co já z tebe udělal? Krále mouřenínského z černé Afriky, vlastní matka by tě nepoznala! Pamatuji, čím budeš, vyznenu-li té — a já té vyznu, padouchu!"

